

bage til ved andre Leiligheder. Det, der er Hovedsagen, er, at det er klart af disse Forhandlinger, at det Forslag, der her foreligger, er et rent Hviereforslag, som ikke kan ventes støttet af nogen Venstremand. Dette er blevet udtalt fra dette Things Flertals Side ikke blot af dem, der som jeg ere principielle Modstandere af Brændevins- og Olfkatten, men ogsaa af dem, der se med mindre fjendtlige Blikke paa denne Skat og ikke som jeg anse den for at være den fletteste, uretfærdigste Skat, der overhovedet kan udtænkes. Vi have Alle været enige om, at det at fremme en Stattelov paa 8 Mill. Kr., uden at der foreligger klare, endelig fastslaaede Afgjørelser om, hvortil Pengene skulle bruges, og uden at det er givet, at det er uundgaaelig nødvendigt at søge nye Skatter til disse Formaal, kan der ikke være Tale om her i Landet. Det tror jeg, man maa erkjende er Summen af alle de Udtalelser, der ere fremkomne fra dette Things Flertals Side. Ganske vist have vi fra anden Side hørt noget Andet. Det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Hammerich) vilde søge at dokumentere, at det, om det end er forholdsvis nyt, dog er ret godt at gaa den Vej, først at give den ærede Finansminister Pengene og bagefter tale med ham om, hvad man skal bruge dem til. Det ærede Medlem mente, at man kunde anføre følgende værdige Exempler fra andre Lande paa denne Fremgangsmaade og nævnte Amerika og Sverige. Nu interesserer det mig altid fra den Side at høre Amerika nævnt som Exempel; der findes mange gode Ting derovre, som man kan hente Lærdom fra; men naar de Herrer nævne Amerika, skal det altid træffe sig, at de have fundet en Skavank i dette Land, som de anbefale os til Efterligning. Noget Saadant er der i det, som det ærede Medlem sigtede til med Hensyn til de amerikanske Finantser. Vi vide Alle, hvorledes de derovre af vidtgaende protektionistiske Hensyn have set bort fra det, som er det Afgjørende ved enhver Skat, nemlig Statskassens Behov. Følgen er bleven, at man nu ligger i Amerika og flyder med en Masse Penge i Statskassen, som der ingen Anvendelse er for, og den ene Præsident efter den anden kommer til Repræsentantforamlingen og beder om Raad til at slippe nogenlunde helstindet fra dette. Det er en Stilling, som ikke finant-

sielt, er at anbefale, den fører ikke blot til Forstyrrelse af de finantzielle Forhold, den fører ogsaa nødvendigvis til en stor Ødselhed i Finantshusholdningen. Det er Noget, som kan gaa i Amerika, det er et stort Land og et meget rigt Land; men dersom vi i vort fattige Land ville begynde paa den Finantzpolitik, saa skulle De se, det hurtig ender med Fordærvelse. Det Samme er Tilfældet i Sverige, siges der, ogsaa der er det Protektionisterne, som have opdyngnet Penge i Statskassen, Kalamiteten er ikke kommen endnu i Diebliffet, men snart ville de faae den at føle. Det, som vi bør holde fast, er det, at en Skat betyder Borgernes Bidrag til fælles Fornødenheder, Samfundsfornødenheder, og det betyder slet ikke Andet. Det er er den Maade, hvorpaa Staten indkræver af Borgerne, hvad Staten har Behov for, og naar Staten indkræver mere, er det til Skade for Landet og ikke til Gavn for Statskassen, det fører til Ødselhed i Statshusholdningen. Det er Hovedprincippet for alle Skatter Med Hensyn til Fordelingen er der kun et eneste Princip der, som ogsaa er meget simpelt, det er, at Staten skal jordeles efter Statteevnen. Hvad det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds siger, at vi skulle beskatte den Døvne og ikke den Flittige, hører intet Steds hjemme, man skal ikke lade den Døvne, som har Statteevne, slippe billigere end den Flittige, men naar den Døvne tillige er rig, saa skal man beskatte ham høiere, ikke fordi han er døven, men fordi han er rig. Hvis det omvendt er den flittige Mand, som er rig, saa skal han beskattes høiere end den Døvne, som er fattig, fordi han har Raad til at betale mere, da hans Statteevne er større. Saaledes gaar det ogsaa med Udruelighed og Drukenskab. Den Udrue bliver ikke beskattet, fordi han er ædru, men hvis han med sin Udruelighed har større Statteevne, saa er det billigt, at han betaler forholdsvis mere til Statskassens Fornødenheder end den Fordrukne, som er fattig og ikke kan betale. Det tror jeg er den eneste Stattemoral, som virkelig gælder, og som virkelig har nogen Betydning. Retfærdighed for Stattelovens Bedkommende betyder kun det Eine, at Staten bør retie sig efter Statteevnen. Ved Siden af de Exempler, som det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds nævnte,